

סרן אבנר אפרתי

דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי "יזכור", שנערך ע"י משרד הביטחון.

אבנר, בן בלומה ואברהם-יהושע, נולד ביום כ"א בתשרי תשי"א (2.10.1950) בחיפה. הוא למד בבית-הספר היסודי "יבנה" ברמת-גן וסיים את לימודיו היסודיים בחינוך העצמאי ת"ת בבני ברק. אחרי כן למד ב"ישיבת הדרום" ברחובות. אבנר היה הבן הבכור לבית אפרתי, הראשון לשתי אחיות ושני אחים. מילדות התבלט באופיו הנוח ובתכונותיו הטובות. הוא התחנך על אהבת ישראל ואהבת המולדת והפך ערכים אלה לדרך-חיים. מגיל צעיר ידע להתחבב על הבריות והשכיל לקנות לו ידידי-אמת בכל מקום ובכל חברה. עניו היה וצנוע; לא ניסה להתבלט ולא רדף כבוד ושררה. אבנר היה תלמיד מצטיין וזכה ללא מאמץ בציונים הגבוהים ביותר בכיתתו. עד שהגיע לכיתה ה' היו ציוניו בגדר "טוב מאוד" ו"מצויין" ואילו מכיתה ה' ואילך לא היו פחותים מ"מעולה פלוס". משהגיעה שעתו לעלות לכיתה השמינית של בית הספר היסודי המליצו מוריו לשחררו משנת הלימודים השמינית. וכך עבר עוד לפני היותו בר-מצווה, לישיבה התיכונית "ישיבת הדרום" ברחובות. גם שם הצטיין בתפיסתו המהירה ובכושר האנאליטי שלו. מוריו ומחנכיו העריצוהו כתלמיד וכבדוהו כבן-אדם. לעיתים קרובות זכה אבנר להיקרא בפיהם "גדול-הדור". הם היו גאים ב"עילוי" שנתגלה בין תלמידיהם והשתדלו לטפחו כפי יכולתם. גישתו של אבנר לחיים, כמו גישתו ללימודים, הייתה יסודית ומעמיקה. הוא הרבה לעסוק בהגות וכתב מספר מאמרים על נושאים כגון: "צדק", "ציונות" ו"השואה והתחייה". את הערכים שרכש בביתו ובישיבה מיהר ליישם במציאות והשתדל לשלבם הלכה למעשה בחיי היום-יום שלו. אבנר היה מאותם תלמידים הלומדים תורה לשמה ואינם הופכים אותה קרדום לחפור בו. אם היה בו ספק קל לגבי קושייה, שנתקל בה בלימודיו הלך אצל אחרים, שאל מורים ובקיאים ולא הניח את העניין מידו, עד שמצא פיתרון שסיפק אותו. אהבת הבריות הייתה לו טבע-שני. כשהגיע ל"ישיבת הדרום" והוא עדיין אינו בן שלוש-עשרה, בחר להתגורר בחדר אחד עם נער שלקה בשיתוק ילדים, כדי שיוכל לעזור לו. הרבה מזמנו הפנוי הקדיש לנער זה והיה מטפל בו כאילו היה זה אחיו. יחד עם זאת עשה מעשיו בצנעה ובענווה, כאילו הם בבחינת דבר מובן מאליו. אבנר היה גם בן מסור למשפחתו. מצוות כיבוד אב ואם הייתה בעיניו תענוג ולא דווקא חובה שיש למלא. כאשר נפצע אביו בסיני בשנת 1967 ואושפז בבית החולים המרכזי לנגב בבאר-שבע, לא זו אבנר ממיטתו. ארבעה חודשים ארוכים ישב למראשותיו ועודד אותו בתהליך החלמתו. באותה תקופה גם נפגעה אניית חיל-הים "אילת" בהתקפה של המצרים וניצוליה הוטסו לבית החולים שם שכב אביו. אותו לילה עבד אבנר ללא לאות וללא הפסקה בהעברת הפצועים ובהגשת עזרה לצוות הרפואי.

אבנר גויס לצה"ל בסוף יולי 1968 ועם חברי גרעין "מודיעין" של תנועת הנוער החרדי "עזרא" התנדב לנח"ל המוצנח. לאחר שעבר את הטירונות בהצלחה רבה, השלים תקופת שירות באחד המשקים יחד עם חברי גרעינו. כיוון שהצטיין בכשרונותיו שלחוהו מפקדיו לקורס מפקדי כיתות ומיד לאחר שסיים גם שם בהצלחה, נשלח לקורס קצינים. הוא היה מפקד מעולה וזכה להערכתם של מפקדיו. בחוות הדעת שכתבו עליו, העניקו לו ציונים גבוהים ביותר. למרות הצלחתו בצבא החליט אבנר להשתחרר בתום תקופת השירות הסדיר כדי ללכת ללמוד באוניברסיטה.

עם שחרורו מהשירות הסדיר נשא לאישה את חברתו, אהובה לבית גלסטר, והחל לומד בפקולטה למשפטים באוניברסיטת בר-אילן. בסוף ספטמבר 1973 יצא אבנר לשירות מילואים כמפקד מעוז "מפרקת" שליד קנטרה, ומלחמת יום-הכיפורים מצאה אותו במעוז זה. ביום י' בתשרי תשל"ד (6.10.1973) נפל אבנר בעת כיבוש המעוז על-ידי הצבא המצרי. הוא הובא לקבר-ישראל בבית-העלמין בקרית-שאול. השאיר אחריו אישה, הורים, אח ושתי אחיות. בעת נפילתו הייתה אשתו בהריון, ולאחר ארבעה חודשים נולדה בתו אביגיל.

על מעשי גבורתו במסגרת מלחמתו של המעוז הוענק לאבנר "עיטור העוז" ובתעודה נאמר: "עם פרוץ הקרבות הסתער כוח מצרי גדול ישירות על מעוז 'מפרקת' שמדרום לעיר קנטרה, ותחת חיפוי ארטילרי כבד הצליח להיאחז בפאתי המעוז. סרן אבנר אפרתי ז"ל, מפקד המוצב, ארגן את אנשיו ללחימה, והוא עצמו עבר מעמדה לעמדה, במשך שעות רבות, כדי לעודד את האנשים ולסייע להם. למרות שנפצע קשה, סירב לפינוי. הוא פקד על חייליו להחליף עמדות, כשהוא עצמו נשאר פצוע בעמדה, בטווח של כמה מטרים מהכוח המצרי, כדי לחפות על אנשיו - עד שנהרג. בכך מנע את חדירת הכוח המצרי ללב של המוצב בשעות-מספר, ואפשר לאחדים מחייליו להיחלץ. במעשיו אלה גילה אומץ-לב, תושייה, ומעל לכל הקרבה ומסירות אישית לחייליו ולתפקידו".